

ת"פ 26497/01/14 - מדינת ישראל נגד א' ק'

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 26497-01-14 מדינת ישראל נ' ק'(עציר)

בפני בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א' ק'

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשם עו"ד אביטל אמסלם

הנאשם בעצמו

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 ו- 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 10.05.2013, בשעה 20:00 לערך, שהה הנאשם בביתו. לאחר ששתה הנאשם אלכוהול, נכנס לתא הנוחיות בבית. רעייתו של הנאשם (להלן: "המתלוננת") ובנם הקטין (להלן: "הבן") ביקשו מן הנאשם לאפשר לבן להכנס לנוחיות. בתגובה, גידפם הנאשם ויצא מתא הנוחיות בשעה 23:07 לערך. הנאשם התיישב ליד השולחן ומזג לעצמו כוס משקה משכר. אז, התקרבה המתלוננת לנאשם על מנת לקחת את בקבוק המשקה, ביקשה ממנו להפסיק לשתות ואמרה לו כי לא ישתה יותר ליד בנם. הנאשם, בתגובה, תפס את ידה הימנית של המתלוננת ועיקמה בחוזקה לאחור. המתלוננת ביקשה מן הנאשם לעזוב את ידה והבן החל לצעוק כי יזמין משטרה ואכן, התקשר למשטרה. הנאשם עזב את ידה של המתלוננת וניפץ בקבוק של בירה על רצפת הבית. לאחר מכן, אמר למתלוננת ולבן כי "תביאו את המשטרה אין בעיה, אני אקבור אותך ואת ס.ק. עוד היום".

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת מעשיו של הנאשם, את הערכים החברתיים הנפגעים בגין מעשי הנאשם - שלמות גופו של אדם ואוטונומית הפרט ואת מידת הפגיעה המשמעותית בהם.

לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות, משנת 2011 ומשנת 2014. כיום, מרצה הנאשם מאסר בן 12 חודשים שהוטל עליו בגין הרשעתו בעבירות של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש וכן, חבלה חמורה אשר בוצעו, גם אז, כנגד המתלוננת ובנם הקטין. ב"כ המאשימה ציינה כי עבירות אלו בוצעו לאחר שביצע הנאשם את העבירות בתיק דנן.

לקולא, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר ואת העדת המתלוננת ובנו הקטין.

לטעמה של המאשימה, מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין מספר חודשי מאסר לבין 14 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל שיושטו במצטבר לעונש המאסר אשר הוא מרצה כעת, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. ב"כ המאשימה תמכה עתירתה בפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם ציינה כי כתב האישום תוקן בצורה משמעותית עקב קשיים ראייתיים. הנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר.

עוד הדגישה ב"כ הנאשם כי הנאשם, אמנם, מרצה כעת מאסר בגין עבירות שביצע לאחר העבירות בתיק דנן, אך באותה עת, לא היה כתב אישום תלוי ועומד כנגדו ולכן, לא נערך הליך כולל. ב"כ הנאשם סבורה כי באם עבירות אלו היו מצורפות לעבירות בגינן הוא מרצה כעת מאסר, בית המשפט לא היה גוזר על הנאשם יותר מ-12 חודשי מאסר אשר נגזרו עליו ולחילופין, העונש שהיה מוטל עליו, היה חופף ומצטבר, כך שהיה מרצה בסך הכל 13 חודשי מאסר בפועל.

עוד ציינה ב"כ הנאשם כי נגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 5 חודשים בגין עבירות תעבורה שביצע. עונש זה מצטבר ל-12 חודשי המאסר שהוטלו עליו. כך, שסך הכל, הנאשם מרצה כעת עונש מאסר ממושך בן 17 חודשים.

הנאשם ניצל את זמנו בבית המאסר, הוא השתלב בחינוך, עובד ונמצא באגף פתוח.

לדידה של ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם עתרה כי העונש שיוטל על הנאשם יהא חופף לעונש המאסר אשר הוא מרצה כעת. לחילופין, באם בית המשפט ישית על הנאשם עונש מאסר באופן מצטבר לעונש המאסר שהוא מרצה כעת, ביקשה כי רובו יהא חופף. היא תמכה עתירתה בפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט.

הנאשם ביקש להגיש לבית המשפט דברים שרשם. במכתבו, ציין הנאשם כי השהות בבית המאסר מאפשרת לו לעשות חשבון נפש עם עצמו ולהבין את בעיותיו. הוא נמצא באגף פתוח, עובד, משתף פעולה ומשתתף בקבוצת טיפול באלימות במשפחה. גורמי המקצוע בקבוצה מסייעים לו ומכוונים אותו לדרך הנכונה. הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בו ולתת לו הזדמנות להתחיל בחיים חדשים ללא אלכוהול ואלימות.

דין

תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה הדרך בה על בית המשפט לפסוע בבואו לגזור את דינו של נאשם אשר הורשע בדין.

בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

לאחר מכן, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו, תוך התחשבות גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בהתאם לסעיף 40יא לחוק.

אין להקל ראש בעבירות בהן הורשע הנאשם. פגיעתן בערכים המוגנים אינה מבוטלת כלל ועיקר.

עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות הינה עבירה אשר בגינה, מצא המחוקק לקבוע, כי יש להחמיר עם מבצעה. פגיעתה בתא המשפחתי ובתחושת הביטחון האישי ושלמות הגוף של בן או בת הזוג אינה מינורית כלל וכלל.

בית המשפט העליון הדגיש בע"פ 305/12 מדינת ישראל נ' צוובנר-זליג (פורסם בנוב, 2013) את חומרת עבירה זו. עוד הדגיש כי קצה הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן וכי הדבר הפך ל"מכת מדינה".

עבירת האיומים באה להגן על שלווה נפשו של הפרט ולמנוע הפחדתו והקנטתו. כך גם מגינה עבירה זו על חופש הבחירה של הפרט (ראה רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 105, 95; רע"פ 1178/97 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 270, 266; ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 378).

המתלונן תקף את המתלוננת, כך שאחז בידה, עיקם אותה בחוזקה לאחור ולא הרפה, עד אשר בנם הקטין התקשר למשטרה לדווח על כך. לא הסתפק הנאשם בכך אלא, בעת שהמתינו לבוא השוטרים למקום, איים באופן ברור ומפורש על המתלוננת ועל בנו כי יקבור אותם.

נראה כי לא היה מדובר באירוע מתוכנן מראש, אלא בעבירות שביצע הנאשם, לאחר ששתה לשוכרה. אולם, בכך אין כדי להצדיק התנהגות זו ואין להקל בה ראש.

מתחם העונש ההולם לעבירות מעין אלה נע בין הטלת עונש מאסר מותנה ושל"צ לבין 14 חודשי מאסר בפועל.

לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות. הרשעה אחת משנת 2011 בעבירות שאינן ממין העניין והרשעה נוספת בגין עבירות כנגד אותה מתלוננת, רעייתו ובנם הקטין, מפברואר 2014, בגינה נדון לעונש מאסר בפועל בן 12 חודשים. הנאשם מרצה עונש זה כעת. עוד הוטל עליו, במצטבר לעונש זה, עונש מאסר בפועל בן 5 חודשים בגין עבירות תעבורה.

במקרה דנן, הנאשם ביצע העבירות טרם העבירות בגינן הוא מרצה כעת עונש מאסר ולכך, יש ליתן משקל מסויים.

הנאשם מרצה עונש מאסר ממושך ומשמעותי ובמהלכו, השתלב בקבוצת טיפול באלימות במשפחה בין כותלי הכלא. נראה כי הנאשם החל תהליך מסויים של מודעות והבנה להתנהגותו הבעייתית וקשייו.

עוד יש ליתן משקל לעובדה כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו ובכך, חסך זמן שיפוטי יקר.

לאור האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עונש זה יוטל על הנאשם בחופף ובמצטבר, כך שחודשיים ירוצו בחופף לעונש המאסר אשר מרצה הנאשם כעת וארבעה חודשים ירוצו במצטבר לו.

שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות, או איומים.

בשל המאסר הממושך שמרצה הנאשם והעובדה כי הוא מקיים משק בית משותף עם המתלוננת ותשלום קנס יכול ויהווה, בסופו של דבר, נטל על כתפיה, לא מצאתי לחייבו בתשלום קנס ו/או פיצוי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' כסלו תשע"ה, 01 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.